

A bőkezűség áldása

Lekció: Neh 5/Textus: 2Kor 9, 6-15

2014. január 26.

Bőség, áldás, hála, boldogság, az igazság gyümölcsei, ajándékok, öröm. Olyan, mintha a mennyországot próbálnánk emberi szavakkal, kifejezésekkel leírni. Pedig ezek a szavak egy eléggé kiszolgáltatott és meglehetősen nyomorúságos földi élethelyzetben hangzottak el kétezer évvel ezelőtt. Nem ment el az eszük azoknak, akik ezt mondták, nem is a vágyaikat írták le. Az történt, hogy egy éhínség idején, a szükségben lévők számára a hitbeli testvéreik összefogtak és gyűjtöttek, és eljuttatták nekik az adományt. Nem volt feltehetően könnyű a gyűjtés, nem gazdagok adtak szegényeknek, hanem ahogy a 8. fejezet elején áll, Macedónia szegénynek mondható gyülekezetei adtak. És nem csak úgy átutaltak egy összeget, hanem összegyűjtöttek mindent és heteken át tartó út során vitték el nekik az adományt. A korinthusi levélben Pál biztatja a levél olvasóit: legyen ez példa előttetek, ti is így tegyetek, így kapcsolódjatok be ebbe az adakozásba.

Mégis, ha csak ennyi történt volna (adakozás, buzdítás, bekapcsolódás), nem biztos, hogy tudnánk most ezekről az eseményekről. Pál apostol, aki bátorítja a gyűjtést, aki segít, aki imádságban hordozza a kialakult helyzetet, megragadja a lehetőséget és ezen keresztül Isten Lelkétől ihletve tanít az adakozásról. Olyan szavakat fogalmaz meg, ami a jeruzsálemieknek történő gyűjtés után évezredekkel is aktuális, igaz és tanít minket. Így szólít meg most bennünket is a pénzügyeinkre való rátekintés után, az évnek ezen a különleges vasárnapján.

1. Egyszerű törvényszerűségek

Lehet az adakozásra sokféleképpen tekinteni. Van, akinek könnyen megy, van, akinek nehezen. Van, aki leragad az összegnél: keveset vagy sokat adok. Van, aki büszke emiatt és van, aki szégyenkezik. Van, aki másokkal foglalkozik, és persze van, akiből dühöt vált ki ez az egész téma. Szeretnék most az adakozás gyakorlati kérdései helyett (mennyit adok, mit adok, kinek adok, stb.) arról beszélni, amit az adakozás áldásáról tanít nekünk az Ige.

Fontos megértenünk így az elején, hogy az adakozás egy rendkívül egyszerű törvényszerűség szerint működik, amely megtalálható az élet más területein is. Aki szűken vet, szűken is arat, de aki bőven vet, bőven arat. Persze elkezdhetünk okoskodni, hogy nem úgy van az- főleg manapság, mikor egy terméshozamot nem az elvetett mag mennyisége határoz meg kizárólag... De maradjunk most ennél az egyszerű igazságnál és annak egyszerű üzeneténél: A vetéskor való spórolás értelmetlen!

Önmagának árt, aki ilyet tesz. Nincs értelme szűkmarkúnak lenni. A bibliai szó (bőven) jelentése ez: teli marokkal. Két kézzel szórni.

Már itt az elején nyilvánvaló, hogy az adakozás lelkiület és szabadság kérdése. A vetés örömmel és reménységgel történik mindig - nem is lehet máshogy! S bár a Biblia említi azt, hogy akik könnyhullatással vetnek, vígad aratnak, nem minden aratás történt könnyek között. Sőt! A vetés a leginkább reményteli időszak. Persze benne van a bizonytalanság is, sok-sok kérdés: milyen lesz az időjárás, körülmények, stb. De ott és akkor a legerősebb a remény: Isten kegyelmes lesz, megáld és jó termést ad. Teljes Istenre utaltság ez! Az is, hogy tőle kell kérni a bölcsességet: hová vessek, mikor vessek, hogyan gondozzam?

Mert nagyobb boldogság adni, mint kapni. És a jókedvű adakozót szereti az Isten. Az adakozás alapvető törvényszerűsége tehát: a bőkezűégben van a szabadság.

2. Milyennek látom Istent? (ad vs. elvesz)

Persze könnyű lehet annak szabadnak lennie, akinek van miből- gondolják sokan. Csak azok tudják igazán, hogy ez mennyire nem igaz, akiknek már igazán „volt miből”. Mind a sok, mind a kevés megköthet és akármennyi pénze van az embernek, akkor is ott lehet a szabadság vagy épp a gát arra nézve, hogy adakozzon.

Tegyünk egy lépést gondolatban hátra és tegyük fel a kérdést: hol dől el ez az egész kérdés igazán? Persze hogy a szívben. Azaz pontosítok: abban, hogyan is látom Istent, aki az egész történet mögött áll? Minden ott dől el igazán, hogy milyennek látom Istent? És ez talán a legfontosabb kérdés, amit ma fel kell tenned magadnak! Milyennek látod Istent, aki arra hív téged, hogy megoszd az anyagi, vagy akármilyen javaidat másokkal. Olyannak látod őt, aki kér, elvesz, aki úgy gondolja, hogy neki jár, aki visszavesz, kisajátít? Aki nem engedi a boldogságot kiteljesedni, aki nem engedi az álmaidat megvalósítani, vagy elérni céljaidat? Isten olyan, aki megfoszt valamitől, aki megsarcol, benyújtja a számlát? Vagy esetleg olyan, akinek a szeretetét, jóindulatát meg lehet vásárolni, ki lehet fizetni? Mert ha nem adok, megbüntet- jobb inkább időben adni... Lehet, hogy közönyösnek gondolom Őt a szívem mélyén. Aki nem törődik velünk. Így én is közönyös vagyok mások felé.

Pál apostol másmilyenek mutatja be az élő Istent, Jézus Krisztus Atyját, a mi Urunkat.

- Jó tudnunk, hogy Istennek hatalma van! Mindenható és bármit megtehet! Minden javakkal Ő rendelkezik, és mindent megadhat ahhoz, hogy bőségünk legyen adni. Lehet, hogy ezt fájdalmas hallani valakinek, aki a milliányi éhező sorsát viseli a szívén világszerte. Ezt a képet árnyalja az emberi kizsákmányolás és a bűn hatása ebben a megtört világban... De ami biztos: Istennek hatalma van. Nem az adakozó kezében van a

hatalom, hogy megoldja mások életét, hanem Istenében. Ő pedig használni akar minket ebben a munkájában, de Ő az igazi alanya, cselekvője mindennek. „Az ISTENNEK van hatalma” – és nem neked ezért lehetsz szabad adni!

- Isten bőkezű, és ebben példát ad az adakozásban. Kiárasztja kegyelmét és ajándékait mindenkire, és nem szűkmarkú, nem méregeti az áldást. Amikor ad, bőségesen ad. Gondoljunk csak arra, hogyan árasztja Isten a kegyelmét ránk. Milyen bőkezű és pazarló: annak is adja, aki nem fogadja el, és persze senki sem érdemli meg. De Ő adja, mert ajándékozó Isten. Pazarló módon adta oda a legértékesebbet, egyetlen fiát is értünk, hogy megváltson bennünket! Az az adósságot fizette ki, amit semmivel kifizetni nem tudtunk volna!

- Isten adja a növekedést, Ő az élet és a javak forrása- ezzel fontos tisztában lenni! Honnan eredtetted mindenedet, amid van? Isten adja a szükséges feltételeket, Tőle van mindenünk! Ez roppant felszabadító lehet! Isten nem elvesz, hanem ad és ad és ad... És Ő adja és teremti meg az élet forrását és körforgását a világban- és ebben a vérkeringésben akar minket is használni. Így olvasunk erről Ézsaiásnál: Ézs 55, 10”Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek.”

Akarsz-e a rész lenni? Akarsz-e eszköze lenni, mert ha igen, mindeközben rajtad is átárad az élet, és része leszel Isten kegyelme kiáradásának.

- Istenből ered az öröm, ami az adakozás szabadságán át nyilvánul meg. Ő örül, mikor ad, boldogan osztja meg javait, mindenét velünk. Isten mindeközben nem szemlélője az adakozásnak, hanem megáldja az adakozót- többet ad- visszafordítja az áldást-bár tudjuk, hogy nem a mennyiség a fontos!

- Isten olyan mennyei Atya, aki tud a szükségéidről – ezt is fontos látni. Nem biztos, hogy azonnal és a szerinted való úton tölti azt be, de nem feledkezik el rólad. Mert Ő odaadó Isten, nem pedig olyan, aki megfoszt és elvesz. Légy bizalommal iránta, keresd az Ő akaratát és jelenlétét az életedben.

3. Milyennek látom a szükségét?

Az előbbi gondolatokból következik az, milyennek látom a szükségét és az ahhoz való viszonyomat? Mert szegények mindig veletek lesznek- mondta Jézus- szükség mindig lesz ebben a világban. Mindenki magáért felelős- ez igaz nem? Hol van akkor a mi szerepünk ebben.

a. Amilyennek látom Istent, olyannak gondolom a szükségét és a saját feladatomat ebben. Pál apostol tanít erről (ez egész 9. fejezetben):

- Hogy adjunk? – hálaáldozat, bőkezűség, öröm – Isten bőkezűségének megértésén, ennek az igazságnak az elfogadásán alapszik...
- Hogy ne adjunk? – kényszerűen, szűkmarkúan, kedvetlenül (5-6-7.v.) – Isten sem szűkmarkú... ismerjük fel magunkban a visszatartás, megtartás, szűkmarkúság lelkülete... nem osztom meg magam... nekem mi marad?

b. A szükségben lévőkre úgy kell tekinteni, mint olyanokra, kik mi is lehetünk holnap- vagy voltunk tegnap. Isten őket is szereti, és velük is ott van és meg akarja segíteni őket. Isten ott van az adakozó és az elfogadó oldalán is, és mindkettőt bátorítja, és mindkettőnek adja az örömet ezen az egész helyzeten keresztül. Egyébként nem csak a legrosszabb helyzetben lévőkre kell gondolni a szükségre nézve... Van, aki nem panaszkodik, de sokkal nehezebb helyzetben van!

c. És nem csak egyéni szükségek vannak! Az individualizálódott világban talán ezek a leghangsúlyosabbak. Pedig közösségi szükségek ugyanúgy vannak és ezeket a közösség tagjaként feladatunk hordozni. A közösségi szükségünk közös ügyünk, közös felelősségünk és feladatunk.

4. Miből maradok ki, ha bezárom a szívemet?

Végül tegyünk fel egy nagyon egyszerű kérdést: mi lesz ha nem adok? Miből maradok ki?

Egész egyszerűen az áldásból. Abból a folyamatból, abból az áradásból, ami Istenből jön, és ami az életet hordozza magunk és mások számára. Az adakozás ebben a bibliai szakaszban, mint cselekedet, szolgálat is. A leitourgia szót használja a szöveg (12. vers), ami istentiszteleti aktus, magában istentisztelet, Isten dicsőségét szolgálja. Nagyban változtathatja ez a róla alkotott képünket. Végső soron Istenért tesszük. Hálából. Nem pusztán racionális, hanem hitbeli szempontok alapján. Nem félelemből, hanem reménységgel, Istenre való rábízottsággal.

Aki kimarad az adakozásból, illetve abból a szabadságból, aminek gyümölcse az adakozás is, az a kimondhatatlan ajándékból marad ki. A szövegben végig kétféle gazdagság-kétféle szükség van, és itt, a 15. versben kapcsolódik össze a kettő. A kimondhatatlan ajándék Isten cselekvése. Ezt kell felismernünk mindnyájunknak! Isten cselekvése: az adakozó és az elfogadó szívében. Az adakozás által és jóval előtte és jóval utána is. A kimondhatatlan ajándék, hogy Isten, élő Isten. És az élő Isten megosztja magát velünk. A kimondhatatlan ajándék a tisztaszívűség gazdagsága, és hogy Isten jósága bőven kiárad ránk, ahogy az Igében áll.

A tisztaszívűség gazdagsága, ami (ahogy a 8. fejezet elején is áll) Macedónia szegénységben élő, de odaszánt gyülekezeteiben is megvolt az

előző adakozás kezdetén. A korinthusiakat is erre hívja az apostol. És boldogok a tiszta szívűek- nem a gazdagság vagy bármilyen körülmény miatt, hanem mert meglátják az Istent. Az a Jézus Krisztus mondta ezt, akinek az értünk kiontott vére tisztít meg lényegileg minket, és aki valóságosan át tudja formálni a gondolkozásunkat, a Róla alkotott képünket is!

A jókedvű adakozót szereti az Isten. Biztos sokszor hallottad már ezt. A szó ezt jelenti az eredeti szövegben: a bátor adakozót. Isten adja nekünk a vágyat, hogy szabadok legyünk bekapcsolódni munkájába, felismerjük a szükségét, a közösségi felelősséget, megtanuljunk bízni benn, aki gondoskodó mennyei Atyánk! Ő adja meg nekünk, hogy tanuljunk Tőle bőkezűséget, és lehessünk szabadok adni és elfogadni is!

Ámen!

(Thoma László)